

Formanden: Saa er jeg rede til at give Ordet til Andre, som maatte ønske det.

Jessen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: 1ste Landssthingsmand for 10de Kreds har Ordet.

Jessen: Naar det høie Thing har valgt omtrent en Fjerdedel af dets Medlemmer til at tage Finantslovsforlaget under Behandling i et Udvalg, og der derimellem findes Mænd med høi politisk Anseelse, Indsigtelse og Erfaring, vilde det jo ikke blot være unyttigt, men vistnok findes upassende, om et enkelt Medlem af Thinget vilde prøve paa at fremsætte Endringsforslag. Men selv uden denne Betragtning vilde jeg dog heller ikke ved denne Leilighed have følt mig fristet dertil. Thi efter at det høitærede Udvalg, hvad jeg ganske særdeles paaskjønner, har paavist og klart godtgjort, at den Tale, der har fundet Sted om, at Løberne være mindre trykkende nu for Embedsstanden end tidligere, at Embedsmændene nu bedre end tidligere skulde kunne undvære deres Lønningstillæg, er ugrundet, og efter at tillige Udvalget har haft en Konference med den høie Regjering, hvorefter Regjeringen ikke ønsker, at der paa dette Lovforslag skal indsættes noget Forslag om, at der skal gives Lønningstillæg, har jeg den fulde Overbevisning, at det høitærede Udvalg til Gjengæld for det Raad, den høie Regjering har givet Udvalget om ikke at stille noget saadant Forslag, har givet Regjeringen et Raad og den varmeste Tilskyndelse til at tilveiebringe det omhandlede Tillæg ad anden Vej, og jeg er derfor overbevist om, at Embedsmændene kunne være ganske rolige, og at de virkelig vilde faae det Tillæg, hvortil de i saa høi Grad trænge. Det Samme gjælder ogsaa om et andet Punkt, som ikke er nævnt i Udvalgets Betænkning, men som jeg ikke kan negte ogsaa ligger mig meget paa Sinde, nemlig at der bliver et Stationskøb i Bestindien. Ogsaa derom gjælder det, at jeg, navnlig ved at det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Carstensen), som saa varmt udtalte sig for det Onskelige i at tilveiebringe et saadant Skib og ansaa det for tvivlsomt, om han med god Samvittighed kunde give Finantslovsforlaget sin Stemme, naar Bevillingen til et saadant Skib ikke fandtes indsat paa dette, har understrevet Betænkningen, har faaet dobbelt Bekræftelse paa, at det ærede Medlem ligesom det ærede Udvalg har ved Forhandling med den høie Regjering faaet den Overbevisning, at denne høist nødvendige Bevilling vil blive givet paa anden Maade end paa Finantsloven. Jeg anser det forøvrigt i og for sig ikke for saa bedrøveligt, at denne Bevilling ikke staar paa Finantsloven paa

det Sted, hvor den tidligere var opført, nemlig under Marineministeriets Budget, thi jeg anser det for en Udgift, der henhører under Finantsministeriet, og jeg vil nødig have Marinens Budget belemt med nogen Udgift, som ligesaa godt og ligesaa passende kan afholdes af et andet Ministeriums Budget. Hvad Universitetet angaar, vil jeg tilstaa, at det, saaledes som denne Sag iøvrigt foreligger for Rigsdagen, har mindre Interesse for mig, om den store Bevilling, som ønskes, bringes tilstede. Sagen er nemlig den, at den Kommission, som i sin Tid har været nedsat, ikke har bevist, at Universitetet havde en Særformue, som stillede det i et andet Forhold til Rigsdagens Bevillingsmyndighed end andre Statsinstitutioner. Det har Kommissionen ikke bevist. Evertimod synes det, som om Kommissionen har bevist netop det Modsatte. Men fra det Dieblif, Universitetet saaledes fra deres Side, som have haft særlig Anledning til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, betragtes som en Statsinstitution, med Hensyn til hvis Udgifter og hvis Indtægter Rigsdagen har samme Myndighed som med Hensyn til alle andre Statsinstitutioner, forekommer det mig egentlig, at man noget har tabt det Grundlag, hvorpaa man tidligere har kæmpet for, at Universitetets egen Formue skulde bevares og undrages fra Bevillingsmyndigheden. Derfor har jeg ogsaa tillagt det Lovforslag, som i Begyndelsen af Sessionen blev indbragt fra den ærede Kultusministers Side, en mindre reel Betydning. Det var, synes jeg, mere af formel Natur; men saaledes som min Betragtning nu er af dette Forhold og navnlig, naar jeg gaar ud fra, at Universitetet ikke har nogen Særformue, men at det en Statsformue, hvis Indtægter ere henlagte til Universitetets Benyttelse, men som Rigsdagen i Forening med Regjeringen ogsaa har Ret til at bruge til andre Diemed, forekommer det mig, at man ikke har en fuldstændig fast Grund at staa paa, naar man forlanger en større Bevilling til Universitetet end den, som nu af Regjeringen er foreslaet, og som af det andet Thing er bevilget og nu staar paa Finantsloven.

Der er en lille Post, som staar paa Finantsministeriets Budget, som har interesseret mig, fordi jeg ser, at der derigennem er tænkt paa at gjøre Noget mod Vagabondagen her i Landet. Det er nemlig en lille Post, som angaar kun en Befreider og to Mand, som man har overkommet at bevilge til at sikkre imod Indtrængen af Vagabonder i Landet over Grændsen. Da den høitærede Justitsminister ikke er tilstede, vil jeg henvende et Ord til den ærede Indrengsminister, der, som bekendt, ogsaa har meget med Vagabondagen at gjøre, nemlig at det maatte blive taget under Overvejelse af den høitærede Indrengsminister og den høitærede Justitsminister, om